

МИРОЉУБ ТОДОРОВИЋ

ХОНОРАРНИ ШВАЛЕР

(Шатро приче)

НЕЖНА НАБАЦОКА

Згодан мацан. Осмех ко у филмског глумца. Тело громовито, набилдованао, у шпиц форми. Амбалажа фенси. Све по мери.

Уме лепо да одваја жваку. Нежна набацока. Комплименти, чак и рукољуб.

Коке су шизеле за њим.

ИЗ БАЉОЗА

Отабао сам до мурије. Мазнули ми јуче барку у транци. Нисам ни осетио. У барци није било много лове, али су били личњак и шареница.

Примио ме неки тип буљавих дзиљки ко шест банки, непријатне њушке. Одржао ми вакелу ко да сам ја крив што су ме попалили. Из баљоза му је заударало ко из клоњаре. Умало не ударих у риг.

ЗОРТ

Није готивио лифтове. Заправо цвикао је од њих.

– То је велики мртвачки сандук – фолињао је – никад не знаш кад ће да абортира.

А имао је и разлога за зорт. Пре неку годину фурао је да овери неке рођаке у сандучари на Канари Хилу и заглавио се у лифту.

Једва су га истркељали из те буле.

ЛЕПО ЈЕ ВАЉАО ФОРЕ

Допао ми се тај фрајер. Ошачовала сам га на штрафти. Била сам са френдицом. Он је гамбао са неким типом. Укрстили су нам се фарови. Видела сам, по фаци, да му одигравам.

Уштопао је и пришао нам. Разменили смо жваку. Лепо је ваљао форе. Онда ми је затражио блаблафон. Дала сам му. Једва чекам кад ће да ми зврцне.

УВЕК СПРЕМАН ЗА ТАБАЊЕ

Кракош. Гараган. Набилдован. Пухана трипут недељно. Громовита пегла. Држи челичану. Гамби бокс.

Кожна јакна. Излизане фармерке. Ирокеза фриз. Готиви ма-кљаже. Пије ламбик. Повремено мескалин. Није навучен.

Навијач гробара. Фаца ко покварена риба. Шупачки кез. На три ћошка. Увек спреман за табање.

ЛЕП КОКОШИЊАЦ

Били смо у потрази за новом гајбом. Хтели смо да одфурамо одавде. Троњара нам је већ трећи пут дизала кирију. Сања је само желела да не штурнемо са Дорћола и да је близу Бајлони где је готивила да шпарта и базари.

Неколико дана смо зврндали телефоном и снимали гајбе. Провозали смо се Дорћолом. Свашта смо уждракали. Ништа нам није одговарало.

Онда нас је Мунгос упутио код једног свог ортака. Издавао је гајбу, у поткровљу, у Дринчићевој. Отабанали смо тамо. Веома леп кокошињац. Сања је одлепила чим га је видела. Одмах смо га шапирали.

ОДСВИРАО БИ МИ ХИМНУ

Тог фрајера често срећем у Бегишу. У шпартању по Калишу, Ташу, Кнез Мишовој. Кракат, штркљан с дебелим ћозлуцима у изношеној тексас рокерки и црним пантишкама. На ногама му буђаве најке. Као да је исфурао из неког жабарског филма из шездесетих година.

Нисмо се ђанисали, али би ми он климоглавом, уз благи кез, увек отсвирао химну. Ја сам му на исти начин аблендовао.

ВЕЛЕМАЈСТОР У ЖИЛКИ

Ваби се Дарко. За пајтосе Дарко Видра. Рођен у Бегишу. Булбулдерац. Гамбао неку техничку образовку. Шљака све што му испљунеш. Велемајстор у жилки. Има српски кључ за све проблеме. Кликери му раде брзо и сигурно. Чини чуда. Зачас одбашта браву, касу, сеф. За нас је цепао више пута. Увек ко кец на десет.

ХОНОРАРНИ ШВАЛЕР

Кљинчим у басу. Крај мене неки каракушљивко продаје буве мобишком. Просерава се неком свом пајтосу. Глуми трудног миша. Изиграва фрајера на трегере.

– Чуј, ма то је добра риба. Мували смо се три месеца. Кара се боли глава. Прва класа. Растурачица. Нисмо излазили из зембиља.

На крају нешто ме скењало. Хтела је да поливамо башту.

Желела је жгепче. Нисам ти ја, брате, за то па сам је откачио. Ја сам хонорарни швалер.

ВОТКА

После пете вотке зентујем се ко краљ Милан. Чонта ми је лађана, а вијуге штрикају ко компишка. Прораде ми кликери. Нема греде. Хендловаћу сваку јебену ваљугу.

ПАЖЉИВО НАС ЈЕ ЖДРАКНУО

Седео сам с Мунгосом у једном кафићу на Булбулдеру. Лепили смо жваку око неког важног посла. Хтели смо да будемо што мање шацовани.

Недалеко од нас киснуо је неки тип. Пљугарио је и лагано купао зубе пивом.

Слушао сам док је Мунгос дељао жваку и једним оком снимао типа. И он нас је пар пута пажљиво ждракнуо, а онда извадио ћитап и почео нешто да шара. Уштопао сам Мунгоса и скренуо му пажњу на то. Мунгос позва кустоса, цалну му за пиће па одмаглисмо из кафића.

БУЛА

Том шиберу био сам дужан неку лову. Више се и не сећам како сам се у то углибио, давно је било.

Али шибер није заборавио булу. Стално ми је кењао да дуг треба да се врати. То ми је штрикало живце. Избунарио сам из такулина неколико зелембаћа, више него што је била била, испљунуо му, и ногирао га.

НИСАМ ПРОПЕВАО

Укебали ме муркани док сам ваљао траву клинцима из образовке. Мора да им је неко откуцао. Брзо су дофурали. Покушао сам да збришем. Узалуд. Ставили су ми гвожђе на шапе и уцакали у марицу.

У мурији су ме акуширали, хтели су да им испљунем ко ми је дао траву да продајем. Већ сам имао досије. Био сам засечен циркуларом код мудрогриза.

Један огроман муркан шчепао ме је за шију и одвео у кепу где обрађују ћоркере. Ту ме је прописно одељао.

Нисам пропевао.

ДОСТА ЈОЈ ЈЕ ЧЕШЉАЊА ЈЕЗИКА

Седео сам у гајби са Сањом и развлачио жваку. Тркељисао сам о клапи, о пајтосима, о мутљавинама и јебадама које смо имали.

Сања је неко време чколила, а онда живчано реаговала.

– Доста ми је тог чешљања језика. Имаш ли нешто друго, лепше да ми певнеш?

– Па о чему другом да ти причам? – одвратих збланут.

– Киснем данима у гајби, црнчим у мутваку и буљим у телку. Изведи ме у ресторан, у бискиш, заслужио сам то.